

ook immers geheel buiten Lilly's studie. In 't begin had ze wel gedacht, zich eenigszins op de hoogte te stellen, b.v. Lilly's dictaten te lezen, of eens een enkel boek in te zien, maar tot nog toe was daar niet van gekomen. Haar vrije tijd was zoo beperkt, en dan begreep ze wel dat Lilly buiten de college-uren eerder behoefte had aan het hooren van heel andere dingen. Het meisje werkte hard, 's avonds op haar kamer, en in het theeuur ook. Ina haastte zich niet altijd meer, als ze haar werk verliet; ze liep soms langzaam naar huis, daar deed ze wel een uur over. Een enkele maal voelde ze zich kooplustig; dan boden haast alle winkels iets, dat ze aan Lilly zou willen geven: mooie schoentjes, een tennisracket, een Perzisch tapijtje, een theeservies. Maar ze bedwong zich, ze wist, intuïtief, dat Lilly al die dingen niet begeerde, doordat ze er geen aandacht voor had. Koop haar niet om met je geschenkjes, zei Ina zichzelf, ontruk haar niet aan deze sfeer van studie, en aan het voelen groeien van het eigen ik.

's Zondags kon het gebeuren, dat Lilly den heelen dag in de huiskamer bleef. 's Morgens was er iets looms in haar houding, het leek wel of ze niets verlangde te doen. Ze nam een krant op, maar liet die, ongelezen, weer in haar schoot rusten. Ze kon naar allerlei kleine, huishoudelijke dingen vragen, met een vreemde gretigheid, — maar als Ina ging antwoorden, dan luisterde ze al niet meer.

— Meiske, ik geloof dat je moe bent.

Ze beaamde dit, en dan deden ze beiden hun best, niet aan de rusteloosheid van haar geest te denken. Ina omringde haar met kleine zorgjes, voelde lust het kind op haar schoot te nemen en te dodeinen. Maar ze had dat vroeger ook nooit gedaan, ze trouwde Jack toen Lilly zes jaar was, een groot, gezond kind, dat zich zelden in moeders armen vangen liet.

Eens trof haar een zoo starende, doffe blik uit Lilly's oogen, dat ze plotseling vroeg: Er is toch niet iets dat je hindert?

Het meisje keek op, glimlachte even. — O neen, moeder.

— Zou je het me zeggen, kind, als je — als je verdriet hadt?

— Och, verdriet, dat kan ik me niet goed voorstellen. En zou het dan helpen, als je het iemand zei?

— Laten we het dan noemen: moeilijkheden.

Lilly zweeg een oogenblik. Haar gezicht had een bijna wezenlooze uitdrukking, die Ina beangstigde, zoodat ze niet verder vragen durfde. Ze herhaalde alleen: moeilijkheden.

— O, zei Lilly, die heb ik nou heusch heelemaal niet. — Dat wil zeggen: mijn vak is moeilijk, ik had wel gedacht dat het Recht eenvoudiger was.

Ina glimlachte. Heel even voelde ze, dat ze om den tuin werd geleid, maar onmiddellijk daarop vergat ze het weer. Ze zag Lilly tegenover zich, rustig en normaal. Misschien was haar gezichtje iets smaller geworden, sinds ze studeerde, maar dat kon ook in haar natuurlijken groei